

Kämpa, Fäkta, Slåss, Drabba, Kriga. — 2) Tvista, vara i osämja. *Partierna s. med hvarandra om öfverväldet.* (Fig.) *Passionerna stredo om öfverväldet i hans själ.* — 3) Emot en annan förfäkta en sats, mening, o. s. v. *De lärde s. om ordets härledning.* — 4) Vara stridig, motsatt; innefatta motsats. *Dessa begge uppgifter s. mot hvarandra. Det s-der emot sanningen, förnustet. Det s-der emot min öfvertygelse, mot min pligt, att göra det.* — *S-nde*, part. pres. *Begge de s. partierna, makterna. Det är s. mot sanningen, mot mitt begrepp om det rätta.* Brukas äfv. substantivt, t. ex.: *Skilja de s. åt.* — *Stridande*, n. 4. *Ett evigt s.*

STRIDBAR, a. 2. Duglig till strid, krigisk. — *Stridbarhet*, f. 3.

STRIDIG, a. 2. 1) Stridande, tvistande. *S-a parter.* — 2) Trätgirig. *Ej vara s. af sig. S-t sinne. S. karakter.* — 3) Motsägande, motsatt. *S-a meningar. S-a ställen i en skrift. S. verkan. S. med sig själf*, i motsägelse med sig själf. — 4) Tvistig. *Göra en något s-t*, bestrida en något.

STRIDIGHET, f. 3. 1) Strid, tvist. *Beständiga s-er emellan partierna. Det har aldrig varit någon s. dem emellan.* — 2) Stridigt sinne. *Med mycken s. förfäkta en sats.* — 3) Motsats, motsägelse. *S. emellan skrifter ell. ställen i en skrift. S. emellan lagar. Det finnes ett slags s. i hans karakter.*

STRIDSAM, a. 2. (föga brukl.) Se *Stridbar*.

STRIDSFRÅGA, striddsfråga, f. 1. Sats, öfver hvilken stridiga meningar blifvit uppställda eller kunna uppställas.

STRIDSFÄLT, n. 3. Fält, der en strid står eller stått.

STRIDSFÄRDIG, a. 2. Färdig, beredd till strid.

STRIDSHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Ett slags fordom i strid bruklig hammare, utanpå beslagen med jerntaggar.

STRIDSHINGST, -HÄST, m. 2. 1) Hvarje hingst, häst, bestämd att brukas i striden. — 2) (under medeltiden) Stor häst, stark nog att bära en pansarklädd ryttare och sin egen rustning, samt inöfvad att begagnas i strid.

STRIDSHJELTE, m. 2. pl. — *hjeltar*. Den, som utmärkt sig genom stora dater på stridsfältet eller i tvekamp.

STRIDSKÄMRAT, m. 3. Den, som med en annan deltar i en strid, ett krig.

STRIDSKLUBBA, f. 1. Se *Klubba*, 1.

STRIDSKRAFTER, f. 3. pl. De krafter, som en stat, ett folk äger att uppbjuda eller uppställt emot fiender i krig.

STRIDSKRIFT, f. 3. Skrift, hvori en annans satsar bestridas.

STRIDSLYSTEN, a. 2. neutr. — *et*. Som älskar strid, begärlig att strida, tvista. Säges både i egentl. o. fig. mening.

STRIDSLYSTNAD, m. 3. Stark böjelse för strid eller tvist.

STRIDSMAN, m. 3. pl. — *män*. Se *Krigsman*.

STRIDSPATS, m. 3. Plats, der en strid står eller stått.

STRIDSVAGN, m. 2. Vagn, som i gamla tider begagnades i strid, bespänd med 2, 3 eller 4 hästar, och förande utom körsvennen en stridskämpe, begge stående.

STRIDSVAPEN, n. 3. Vapen, som brukas i strid.

STRIDSYXA, f. 1. Fordom brukligt vapen, liknande en yxa, af sten eller jern, tunn, med

kort, men bred egg, och på baken försedd med en lång jernpigg.

STRIDT, adv. Häftigt. *Det regnar s.*

STRIGEL, strig'el, m. 2. pl. *striglar*. Se *Rakstrigel*.

STRIGLA, v. a. 1. *S. rakknifvar*, draga dem på strigel.

STRIKT, stri'ckt, a. 1. (lat. *Strictus*) Sträng, noga.

STRIKTUR, stricktúr, f. 3. (lat. *Strictura*) Hopträngning, isynn. af urinröret.

STRIMMA, f. 1. Långt, fint streck. *S-morna på tulpaner. Med gula, röda s-mor. En s. af aska, pulver. Blodiga s-mor. En s. af ljus, en ljus s.* (Fig.) *Dagens första s.*, dagningen. *En s. af hopp*, en skymt af hopp. [Strima.]

STRIMMIG, a. 2. Som har, visar strimmor. Mest i sammansättningar, såsom: Röd-, Blå-, Gulstrimmig, o. s. v.

STRIPA, f. 1. Rak, vårdslöst nedhängande hårtest.

STRIPIG, a. 2. *S-t hår*, vårdslöst nedhängande i stripor.

STRIT, m. 2. Ett insektslägte af Skinnbagarna. Cicada.

STROF, stráf, m. 3. (gr. *Strophá'*, vändning) En af flera verser bestående afdelning utaf en lyrisk dikt. Ofta liktydigt med Stans ell. Kuplett. [Stroph.]

STROPP, m. 2. 1) Kort, dubbelt lagdt rep, hvarmed hö, ved o. s. v. ombindes och ådrages, vid hisning o. s. v. — 2) Fastsydd kort, dubbel viken rem, för lättare pådragning, t. ex. Stöfvelstropp. — 3) (skepp.) Ett kort, sammanbundet ell. sammansplissadt tåg, som med begge ändarna lägges om något, i hvilket skall huggas en hake. — 4) Tågning eller hank till en åra.

STROPPBAND, n. 3. pl. Af grof tråd eller kypert väfda band.

STRUFFEL, struff'el, m. 2. pl. *strufflar*. (fam.) Struntgubbe.

STRUFVA, f. 1. (belg. *Struywe*) Ett slags bakverk.

STRUKEN, part. pass. af *Stryka*.

STRUKTUR, strucktúr, f. 3. (lat. *Structura*) Byggnadssätt; sammansättning, inrättning; inre föreningsättet af en kropps delar.

STRUMPA, f. 1. (t. *Strumpf*, egentl. Stump.) Stickad eller väfd beklädnad för foten och benet till eller öfver knäet. *Skor och s-por. Pådraga en s.* — *Ss. Strumpfabrik. -fabrikör, -handel, -handlare, -kil, -stickare, -stickerska, -stickning, -stoppning, -stopperska.*

STRUMPBAND ell. **STRUMPEBAND**, n. 3. Band, hvarmed en strumpa nedom knäet ombindes och fasthålls på benet.

STRUMPBOD, f. 2. Bod, der strumpor o. d. försäljas.

STRUMPBÄDE, n. 4. Efter foten formadt bräde, hvarpå tvättade strumpor sättas, för att få sin rätta form.

STRUMPBYSOR, f. 1. pl. Byxor, hvilka nedtill som strumpor sluta sig om benet och foten.

STRUMPEBANDSORDEN, m. sing. En engelsk riddarorden, stiftad år 1350 af konung Edward III.

STRUMPFORM, m. 2. Se *Strumpbräde*.

STRUMPFOT, m. 3. pl. — *fötter*. Den delen af en strumpa, som bekläder sjelfva foten. *Gå i s-fötterna*, ej hafva skor på, utan blott strumpor.